

## POSTANOWIENIE

Dnia 25 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z powództwa K. M.

przeciwko L. sp. z o.o. z siedzibą w S.

o odszkodowanie z tytułu naruszenia zasad równego traktowania w zatrudnieniu,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 25  
czerwca 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W.

z dnia 9 lutego 2018 r., sygn. akt IX Pa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z 9 lutego 2018 r. oddalił apelację skarżącej powódki K. M. od wyroku Sądu Rejonowego z 29 września 2017 r., który oddalił jej powództwo przeciwko L. sp. z o.o. w S. o odszkodowanie z tytułu naruszenia zasad równego traktowania w zatrudnieniu.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na podstawę przedsądu z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia zasadnej podstawy przedsądu i dlatego nie został uwzględniony. Skarżąca we wniosku nie wykazuje, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.). Błędnie zakłada, że podstawy kasacyjne (art. 398<sup>3</sup> § 1 pkt 1 i 2

k.p.c.) składają się na podstawę przedsądu („*Spełnienia tej przesłanki skarżąca upatruje przede wszystkim w oczywistym naruszeniu wskazanych w zarzutach skargi przepisów prawa procesowego, które to naruszenia spowodowały wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia*”). Na etapie przedsądu nie ocenia się podstaw kasacyjnych. Stanowią odrębną część skargi i podlegają rozpoznaniu dopiero po przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania. Nie zastępują zatem podstawy przedsądu ani jej uzasadnienia, nawet tej szczególnej z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. O ile zasadne podstawy kasacyjne mogą prowadzić do uwzględnienia skargi (a *contrario* art. 398<sup>14</sup> k.p.c.), to w przypadku podstawy przedsądu z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. znaczenie ma dopiero aż oczywista zasadność skargi kasacyjnej (skargę wnosi się wszak od prawomocnego już wyroku, wydanego po dwuinstancyjnym postępowaniu).

Skarga kasacyjna nie jest zwykłym środkiem zaskarżenia. Uzasadnia to stwierdzenie, że skarżąca we wniosku powinna samodzielnie, czyli odrębnie od podstaw kasacyjnych, wykazać naruszenie prawa, które bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że wyrok jest oczywiście wadliwy i dlatego skarga powinna zostać przyjęta do rozpoznania. Skarżąca we wniosku tego nie czyni.

Wniosek ogranicza się zasadniczo do naruszenia przepisów postępowania, co nie jest wystarczające z następujących przyczyn. Objęty skargą wyrok opiera się na określonych ustaleniach stanu faktycznego i zastosowaniu do niego przepisów prawa materialnego. Poprzestanie we wniosku na zarzutach procesowych nie jest zasadne, gdy skargę kasacyjną odnosi się do rozstrzygnięcia materialnego, a w tym przypadku do oddalenia apelacji skarżącej wobec stwierdzenia niezasadności jej żądania. Same zarzuty procesowe nie podważają rozstrzygnięcia materialnego. Taka jest konstrukcja zarzutów podstaw kasacyjnych (art. 398<sup>3</sup> § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.). Tym bardziej jest to aktualne w ocenie podstawy przedsądu z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. Same zarzuty procesowe nie gwarantują więc powodzenia skargi kasacyjnej, skoro znaczenie może mieć dopiero naruszenie przepisów postępowania, gdy uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (art. 398<sup>3</sup> § 1 pkt 2 k.p.c.). O wyniku sprawy decyduje prawo materialne, albowiem to ono określa podstawę materialną roszczenia (prawo i obowiązek), natomiast w procesie wyznacza jakie postępowanie dowodowe jest konieczne dla co najmniej dostatecznego wyjaśnienia

spornych okoliczności a ponadto czy przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie. Nie ocenia się więc samych zarzutów procesowych oraz ustaleń faktycznych bez zarzutu naruszenia prawa materialnego. Zarzut materialny we wniosku jest tylko hasłowy („*Sposób procedowania przez Sąd w niniejszej sprawie powoduje zatem, że niniejsza skarga pozostaje oczywiście uzasadniona, gdyż Sąd nie zastosował we właściwy sposób art. 18<sup>3a</sup> § 1, 2 i 3 k.p. oraz art. 18<sup>3b</sup> § 1 k.p.*”). Jest to zbyt ogólny zarzut materialny (jednozdaniowy). Sąd Apelacyjny uzasadnił rozstrzygnięcie o braku dyskryminacji powódki (art. 18<sup>3a</sup> k.p.) i braku podstaw do zasądzenia odszkodowania (art. 18<sup>3d</sup> k.p.). To czy Sąd powszechny prawidłowo zastosował prawo materialne nie może być zatem ocenione na etapie przedsądu. Należy oddzielić sferę procesową od materialnej. Skarżąca we wniosku nie przedstawia (na wzór podstawy kasacyjnej – art. 398<sup>3</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.) na czym polega naruszenie przepisów prawa materialnego w odniesieniu do ustalonego w sprawie stanu faktycznego. Podkreśla się to, gdyż orzeczenia Sądów pierwszej i drugiej instancji odwołują się do określonego materiału i ustaleń faktycznych. Zarzuty zawarte we wniosku nie podważają zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego, gdyż ich zakres jest węższy niż podstawa procesowa (materiał sprawy) i materialna rozstrzygnięcia, zwłaszcza, gdy skarżąca spełnienia podstawy przedsądu z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. upatruje tylko „w oczywistym” naruszeniu przepisów prawa procesowego a nie materialnego. Skarżąca zarzuca naruszenie art. 217 k.p.c. i art. 236 k.p.c., ale przez Sąd pierwszej instancji, jednak skargę wnosi się od orzeczenia Sądu drugiej instancji (art. 398<sup>1</sup> § 1 k.p.c.). We wniosku brak jest zarzutu naruszenia przez Sąd drugiej instancji art. 378 § 1 k.p.c., który pozwalałby otworzyć ocenę naruszenia procedury przez ten Sąd poprzez nierozpoznanie zarzutów apelacji. Zarzut, że Sąd pierwszej instancji pozostawił wnioski dowodowe bez rozpoznania a Sąd drugiej instancji niezasadnie odwołując się w tej sytuacji do art. 162 k.p.c. nie uzupełnił postępowania dowodowego nie oznacza, że wyrok jest wadliwy. Rzecz w tym, że Sąd nie musi uwzględnić wszystkich wniosków dowodowych wskazanych przez stronę. Sąd ma obowiązek dostatecznego wyjaśnienia spornych okoliczności. Sąd może pomijać dalsze twierdzenia i dowody, co jednoznacznie wynika z art. 217 § 3 k.p.c., który ma zastosowanie przed Sądem pierwszej i Sądem drugiej instancji.

Skarżąca nie zarzuca naruszenia tego przepisu. To, że Sąd nie uzupełnił wnioskowanego przez skarżącą materiału nie oznacza też naruszenia art. 382 k.p.c. Przepis ten jest naruszony, gdy sąd orzeka z pominięciem materiału zebranego w postępowaniu w pierwszej instancji oraz w postępowaniu apelacyjnym. Regulacja ta nie dotyczy więc materiału, który nie był przedmiotem postępowania dowodowego. Jak zauważono rozstrzygnięcie sprawy ma swe oparcie w określonych ustaleniach stanu faktycznego. Nie można stwierdzić, aby Sąd rozstrzygnął sprawę bez przeprowadzenia ustaleń faktycznych właściwych dla przedmiotu sporu. Sąd racjonalnie i klarownie - z odwołaniem do materiału dowodowego - przedstawił, dlaczego przyjął, iż *„w okresie spornym, tj. w okresie wykonywania przez powódkę funkcji dyrektora operacyjnego, inni dyrektorzy spółki osiągnęli wynagrodzenie porównywalne do powódki (niższe bądź niewiele wyższe od powódki)” (...).*

Sąd nie stwierdził dyskryminacji ze względu na płeć. W trakcie całego postępowania dochodzone prawa do równego wynagrodzenia. Nie stwierdzono jednak nierówności w tym zakresie. Objęty skargą wyrok odwołuje się do określonego materiału i ustaleń, dlatego nie jest uprawniony zarzut wniosku, że nie został przedstawiony *„żaden materiał dowodowy, z którego wynikałoby, że różnicując wynagrodzenie powódki na stanowisku dyrektora operacyjnego w stosunku do wynagrodzenia jej poprzednika na tym stanowisku oraz w stosunku do innych pracowników, których sytuację pozwana porównała do sytuacji powódki, stosowała obiektywne i usprawiedliwione zasady dyferencjacji pracowników w zakresie ich wynagradzania”.*

Nie jest zasadny zarzut, że Sąd Okręgowy wydał wyrok bez wskazania podstawy faktycznej. Nie jest uprawniony zarzut, że treść uzasadnienia wyroku uniemożliwia zrekonstruowanie podstawy faktycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia. W sprawie nie można stwierdzić, aby Sąd powszechny zastosował prawo w sytuacji niedostatecznie ustalonego stanu faktycznego do stosowania prawa materialnego.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.).